Ч. 22. Четвер 11 лютого (29 січня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Гостина короля Едварда VII. в Берлинї. — Справи балканьскі.

Нинї Коло польске буде у бар. Бінерта на конференциї, дотикаючій політичної ситуациї. Як зачувати, п. президент мінїстрів подасть до відомости президиї Кола лїсту нового кабінету. Новий кабінет — як доносять з Відня — має бути вже нинї утворений, так, що завтра оголосила би вже урядова часопись іменованя. Про нових членів кабінету поки що не звістно ще нїчого певного. Сторонництво християньско-суспільне відбуло вчера засїданє, на котрім др. Вайскірхнер подав до відомости, що предложено єму теку мінїстерства торговлї і підчеркнув, що не покликано єго яко посла, тілько яко адмінїстрацийного урядника. Сторонництво ухвалило супротив того кандидатуру др. Вайскірхнера. Відтак др. Паттай зголосив свою кандидатуру на опорожнене др. Вайскірхнером місце президента палати послів. Др. Ебенгох, о котрім загально говорено як о наслїднику др. Вайскірхнера, заявив, що не кандидує на президентуру. „Die Zeit" доносить, що сторонництво християньско-суспільне рішило ужити цїлого свого впливу, аби не допустити до розбитя палати. Урядничий кабінет становить на їх погляд перший степень до розвязаня палати, розписаня виборів і правленя при помочи § 14. Сторонництво старає ся погодити Чехів з правительством.

Замітний погляд на замкненє сесиї державної ради висловив краківский Czas. Уважає він той крок педаґоґічним средством для отверезеня послів і думає, що то не шкодить анї посольскій палаті анї правительству. „Доперва, коли би появили ся наміри перетвореня теперішного кабінету на сталий урядничий, або покликаня на его місце иншого такого кабінету до керми, аж тоді можна би говорити поважно про конфлікт з парляментом". Так кінчить Czas свої замітки. Наспівші з Відня вісти потверджують, що дійстно має бути утворений сталий кабінет урядничий, а то означало би по думцї Czas у конфлікт з парляментом.

Вчера о год. 11 перед полуднем прибула до Берлина анґлїйска королївска пара. На повитанє гостий явила ся на дворци цїсарска нїмецка родина і численні достойники. Монархи привитали ся дуже сердечно і по звичайних представленях дружин і перегляді войскової почетної компанїї поїхали монархи до цїсарскої палати. В палатї о год. 1 з полудня відбуло ся для анґлїйских гостий родинне снїданє, а вечером ґалевий обід, на котрім король і цїсар виголосили тоаст, зазначуючи в них мирні змаганя своїх держав.

Оногди явив ся російский посол в Білгороді у сербского мінїстра справ заграничних дра Миловановича, заявляючи єму, що одержав від Росиї, котра поступає в порозуміню з Францию і Анґлїєю, приказ поробити нові представленя против висланя заповідженого сербского меморияльу до великих держав. Росия остерігає Сербію перед тим нерозважним кроком. Однако в заміну за те обіцює з своєї сторони постарати ся відшкодованє для Сербії. Сейчас скликано раду мінїстрів, на котрій др. Милованович здав справу о положеню. Настало величезне пригнобленє. Мінїстер війни Живкович скористав з нагоди, аби візвати до війни і радив, аби сейчас вислати сербскі войска на границю Босни. Та рада Живковича підкопала єго становище і він буде мусів імовірно уступити.

В болгарских правительственних кругах панує пересьвідченє, що Туреччина прийме російску пропозицию мимо деяких трудностий, які заходять в подробицях. Зате в турецкім парляментї, а навіть в правительственних кру-

16)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

— Жаль менї, дитинко — сказав Бартлї — що ти завела собі з Вальтером, бо я не можу на то нїяк згодити ся, щоби ти з ним заручила ся.

— Чомуж нї, тату?

— Не можу тобі всего сказати, але гадаю, що буде досить, коли тобі скажу, що полковник Клїфорд хоче, щоби его син з якоюсь иншою женив ся, та й я маю инші пляни для тебе. Або може гадаєш, що то вийшло би на добре для тебе і для него, як би ви пішли против волї ваших батьків?

— Певно, що нї! — відповіла Марійка — але щож нам тепер робити? Чомуж ви, тату, скорше мене не остерегли? Ми обоє тепер нещасливі. Бідний Вальтер, а він був так повен надії, коли ми розійшли ся! Боже мій, щож менї тепер діяти?

То була перша журба Марійки; їй здавало ся, як колиб щастє єї на завсїгди покинуло і она заплакала гірко.

А Бартлї позістав неумолимий, бо гроші, які він через неї загарбав, були дорожші для него від всего, що набув честним способом і хоч він на око був для Марійки прихильний, позістав в серци твердий як камінь.

— Іди до своєї комнати, дитинко і не плач — сказав він. — Я тобі не ворог, але я повинен був лїпше на тебе уважати. Ти ще молода, а я спустив ся на ту стару бабу.

Марійка з плачем пішла до своєї комнати, а Бартлї казав закликати стару пістунку Істон.

— За тілько лїт — відозвав ся він — приходить ся менї перший раз жалувати ся на вас.

— А тож за що? — спитала она здивована.

— Чому ви допустили до того, щоби молодий Клїффорд сходив ся з Марійкою!

— Хибаж я їх зводила? — сказала на то Істон, котру такий докір зачав вже гнївати.

— Але ви не старали ся тому перешкодити.

— Та й ви, пане, так само не старали ся.

— Бо я о тім доси нїчогісенько не знав.

— А звідкиж я то мала знати, коли навіть ви не знали? — Пан Гоп на вашім місци був би то зараз добачив.

Бартлї зміркував зараз той притик і зачав лагіднїйше говорити, почав промавляти до вірности старої служниці, котра одиак сердила ся щораз більше і так прийшло до перепалки між ними, підчас котрої стара служниця загрозила, що покине службу.

— Я то знала, що прийде до такого — говорила она сердито — і длятого написала вже давнїйше до моєї сестри Салї, що має малу гостинницю над озером. Я ще не така стара і можу їй помагати. А тепер таки зараз іду до моєї сестри Жільберт, котра мешкає недалеко звідси. Звідтам поїду завтра до тамтої другої, а ви робіть собі тут, що хочете.

Бартлї зміркував, що се готово вийти не добре для него і длятого зачав говорити лагіднїйше.

— Але чей позістанемо приятелями, хоч в такий спосіб розійдемо ся — говорив він вже значно спокійнїйше. — Чей по тілько роках не зрадите мене і не розкажете того своїй сестрі?

— Що то, то певно нї. Та й на що би то придало ся? То хиба би лиш пошкодило обоїм молодим і розлучило би їх. Менї лиш дивно, що ви, пане, не можете на стілько того зрозуміти, що я стара проста баба.

Сказавши то стара Істон вийшла розлючена і зачала таки на правду пакувати свої річи та лагодити ся в дорогу до своєї сестри. Ледви що скінчила пакувати, як вже й увійшла Марійка. Не станемо тут того розповідати, як бідна Марійка ще більше зажурила ся, коли довідала ся, що єї стара пістунка і одинока щира дорадниця та приятелька постановила є покинути. Ще більше горе опанувало Марійку коли довідала ся причини так наглої зміни. Коли Марійка звірила ся їй зі своїм горем, сказала она їй:

— А я мушу іти, бо не можу того робити, чого пан жадає від мене. Пан, бачите, має свої причини, щоби ви не віддали ся за Вальтера Клїфорда. Але я знаю добре тоті причини і якраз длятого хотїла би я, щоби ви не віддали ся за нїкого иншого як лиш якраз за Вальтера Клїфорда. Я ще нинї по полудни поїду до своєї сестри Жільберти а завтра до своєї сестри Салї, що має готель над озером.

гах панує настрій ворожий сій пропозициї, хоч турецкі правительственні круги не суть зовсім противні принятю сеї пропозициї бодай в деяких частях і по певних змінах.

Болгарска офіцияльна часопись „Дневник“ подає вість, що міністер заграничних справ Паприков повідомив віцепрезидента собраня Канева про ноголоски, немов би то Туреччина мала згодити ся на жертвоване їй Болгарию відшкодоване в сумі 82 міл. фр. Скілько на тім правди, на разі не відомо.

Заворушеня в Македонії приймають щораз то більші розміри, так, що оказує ся потреба покликаня резерв, позаяк войско стале не вистарчає на привернене спокою.

Протокол австро угорско-турецкої угоди вже на укінченю, а бойкот, хоч уменшив ся, то одначе доси не устав зовсім. Зате в Сербії воєнний запал остигає зовсім. Позаяк европейскі держави дали їй до пізнаня, що сербске меморандум не буде мало у них ніякого успіху, проте Сербія мабуть єго не буде висилати. Росия заборонила навіть під карою ґенераловн Ліповачеви вербоване добровольців для Сербії в Росиї. Посол до думи Маклаков, який відбув подорож по Сербії, мав в Москві публичний відчит, в якім з'образив свої враженя і заявив, що в Сербії нема зовсім воєнного запалу та що там пересьвідчені о неможливости війни і думають про мирне розвязане справи.

Новинки.

Львів, дня 10-го лютого 1909

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в школах народних між иншими: Ольгу Шарківну учителькою в Богородчанах, Йос. Малича упр. в Іванкові; Ант. Бржіхачка в Самборі на передмістю Дільне; В. Лотоцку в Білці королівскій; Дим. Бориславского в Єгебнику; Мих. Слівіньского в Мригодї; Стеф. Тромпетера в Цапівцях; Л. Буркевича у Вільці соколівскій; Зиґм. Місевича в Червоногороді і Йос. Кудровского в Солонім; — перенесла Мих. Найбара із Славска до Хащованя.

— **Антиалькогольне товариство.** Перші загальні збори „Українського антиалькогольного товариства“ у Львові відбудуть ся в неділю, дня 14 лютого с. р. о 5 вечером в салї тов а „Бесїда“ (Львів, Ринок ч. 10, І пов.) Дневний порядок: 1. Отворене зборів, 2. Вибір виділу, 3. Зміна статута, 4. Внесеня членів. За комітет основателів: др. Андрій Чайківский, адвокат в Бережанах, др. Стефан Томашівский, проф. акад. ґімназ. у Львові, Александер Гарасевич, учитель господарства тов. „Просьвіта“ у Львові, Михайло Тюна, директор варстатів цементових виробів тов. „Просьвіта“, др. Іван Раковский, проф. акад. ґімн. у Львові.

— **Невжеж убийник Штофів?** До вязниці суду карного у Львові привезено вчера із Самбора якогось чоловіка підозріного о убийство Штофів у Львові. Самбірска жандармерия арештувала того чоловіка за волоцюство і добачила в нїм подібности до Андрія Курка, що втік був з криміналу в Вісьничу під Краковом, а відтак під іменем Федорака став на службу у Штофів у Львові, котрих опісля убив і обрабував. Арештований подав, що називає Ян Борови false Колодзей і походить Сьлемня. Єго будуть тепер розпізнавати ті, що знали Курка-Федорака і справа небавком виясинть ся.

— **Дрібні вісти.** Славнозвістна сьпівачка, Сальомея Крушельницка, наша землячка виступала недавно тому в Римі, де удостоїла ся признаня і відзначеня зі сторони королівскої пари. Тепер виїхала до Лісбони. — П. Вол. Ґневош, б. посол до Ради державної лежить у Відни від 3 недїль тяжко хорий. Вчера мала відбути ся у него ампутация ноги. — Маєтність Явче рогатиньского повіта купив руский Союз кредитовий на парцеляцию від властителя Давида Шенфельда. Обшар двірский виносив 859 гектарів (около 1530 морґів). — Маєтність Миклашів коло Винник, купив руский земский банк гіпотечний від п. Авґустиновича. Обшар двірский має там 577 гектарів, або около 1048 морґів. — Львівскі ґазети нотують знов чутку о відкликаню российского консуля Пустошкіна і кажуть, що слідство, ведене против Мончаловского мало так нехибно виказати участь консуля в шпіґуньских роботах Мончаловского, що був навіть намір арештованя, на що однак Міністерство справ заграничних не дозволило, лиш зажадало в дипломатичній дорозї єго відкликаня. При сїм подаємо до відомости, що подібну першу чутку п. Пустошкин заперечив в польских ґазетах і в „Галичанинї“. — П. К. Хенціньский знайшов вчера на ул. Крашевского золоту бразлетку, котру можна відобрати на полїциї. — Зарібник Герш Ніфер знайшов полярес з 30 К і зложив на полїциї. — П. Каміля Брикова згубила на площи Галицкій торбинку в 18 К і асиґнатою на пенсию.

Всячина

для науки і забави.

— **Порівнанє деяких величин на нашій землі.** Щоби виробити собі докладне понятє, як велика наша земля, як високі на ній деякі гори, як глубоке море і т. д., зробім собі насамперед відповідне мірило. Знаємо, що промір землї від одної точки рівника до другої виносить 12.754 кільометрів, або кругло 12.700 кільометрів; на метри значить ся величина 12,700 000 метрів. Колиж скажемо тепер, що на нашім мірилї 1 міліметр значить то само, що 1000 метрів в дійстности, то один метр в дійстности буде значити у нас на мірилї тисячну часть з міліметра або тисячну часть з тисячної одного метра, а таку частинку звемо мікроміліметром. Отже коли промір землї виносить 12,700.000 метрів, то після нашого мірила мусїли би ми зробити собі таку кулю, котра би мала в промірі тілько міліметрів, що значило би 12 метрів і 700 міліметрів. Була би то куля з таким проміром, як через три середної величини комнати, в котрих кожда має по чотири метри.

Найвисша гора на нашій земли Мавнт Еверест має 8840 метрів; на кули з проміром 12.700 метрів була би тота гора висока на 8·8 міліметрів. Найбільша глубина в мори Кермадель на північ від Нової Зеляндії виносить 9528 метрів; на нашій кули значило би то 9 і пів міліметра (9·5). Найглубша копальня в північній Америці 1388 метрів; на нашій кули значило би то трохи менше як півтора міліметра (1·4). Вежа Айфля 300 метрів; після нашого мірила значило би то 0 3 (три десяті міліметра). Середна висота цілеччини 700 метрів, значила би на нашій кули 0·7 (сім десятих) міліметра. Середна глубина океана 3·500; на кули 3 і пів міліметра (3·5). Висота воздуха над землею около 200.000 метрів, а на кули 20 центим.

Припустім, що в глубині яких 50 до 75 кільометрів есть вже теплота до 1500 степенів, і длятого там все вже розтоплене, то тверда верства землї виносить 50.000 до 75.000 метрів. Після нашого мірила відповідали би тому на нашій кули грубість 5 до 7 і пів центиметра. Сплощене землї на бігунах 21.000 метрів або на нашій кули 21 міліметрів. Чоловік на землї високий на 2 метри, мав би на нашій кули 2 мікроміліметри або 2 тисячні міліметра; щоби єго побачити, треба би мікроскопа, що побільшає 100 разів.

— **Пошиблені стрійки.** Давнїйшими часами великі пани носили в зимі футра волосом до середини а коли иноді селянин перевернув кожух волосом до гори, то кождому се сьмішно виглядало. Нині настала така мода, що не

А ви не журіть ся та не сумуйте, лиш поговоріть та порадьте ся з паном Гопом.

— Таки може бути, що пан Гоп менї найлїпше поможе. Він такий добрий і так мене любить — сказала Марійка, пращаючись зі своєю старою пістункою.

Глава девята.

Розлука залюблених.

Вальтер не знав ще нічого, який жде єго удар. Він спонукав Фіцроя, щоби той написав лист до Юлії і перепросив єї а на знак, що она з ним помирила ся, щоби прийшла оглянути єго нову домівку. Юлія відповіла однак, що она не думає анї мирити ся анї оглядати єго домівку. Тоді Вальтер придумав инший спосіб.

Він спонукав Юлію, щоби она поїхала з ним на прохід, на що она дуже радо пристала. Тоді повів він єї просто до помешканя Фіцроя, де вже наперед над берегом річки приготовив снїданє. Тут перебули они кілька веселих і щасливих хвиль. Юлія назвала Вальтера „миротворцем“ і обіцяла бути чемною а Персі прирік торжественно, що не буде „ні і коли сваарити ся“.

Коли Вельтер вернув опісля домів, застав слідуючий лист від Марійки Бартлї:

„Любий, любий Вальтере! З великим горем мушу Тобі донести, що тато відкрив нашу любов і заказав менї сходити ся з тобою. Прикро менї дуже, але я мушу єго слухати а маю надію, що не будеш менї в тім трудности робити. Лиш прошу тебе, не будь такий нещасливий як я! Тато каже, що має свої причини, але які, того менї не сказав. Сказав ще лиш, що й твій тато думає тебе инакше оженити. Щож вдїємо, коли оба батьки против нас! Прости менї то горе, яке мушу тобі зробити, але не забувай, що й я не менше горюю. Ти був всїм для мене... житє для мене тепер пусте і порожне. От видиш, яка зміна в однім дни! Які ми бідні, нещасливі! Але то чей не буде на віки, коли позістанеш менї вірним а я Тебе не покину ся... Не можу писати, бо очи заходять менї сльозами! Та що вдію, мушу слухати!

Твоя любляча Тебе, сумуюча
Марі.

Лист сей був тяжкий ударом для Вальтера, але він не стратив відваги. Походивши трохи по комнатї і подумавши, сів він і відписав:

„Серденько моє! Не жури ся мною; доки мене любиш, нїчо ще не пропало. Що до мого тата, то я заходжу ся якраз коло того, щоби Юлія пібрала ся з Персі Фіцроєм і в той спосіб зробили конець плянам мого батька. Що до твого тата, то маю надію, що єго перероблю. Не трать надії, моя люба, все ще буде добре. Твій щирий і вірний тобі аж до смерти
Вальтер.

Марійка спершу втішила ся тим листом, але він лиш на короткий час був відрадою для неї. Марійка і Вальтер, хоч так близько жили коло себе, вже не сходили ся з собою. Бартлї постарав ся о то і не випускав єї саму. Молода дївчина, доси так весела і цвитуча, сумувала і помарнїла. Та й Вальтер став був якийсь не свій так, що то аж впало Юлії Кліффорд в очи. Она стала єго випитувати і остаточно довідала ся, в чім причина єго журби і суму.

— Коли то тато Марійки всему виною, то дурниця — сказала она. — Возьміть собі мене за спільничку а якось діло полагодимо. Чи говорили ви вже з єї батьком?

— Ще нї — відповів Вальтер.

— Отже то перше, що маєте зробити. Поїдемо зараз обоє в гостину до панни Бартлї і я піду до неї а ви підіть до єї батька. Тепер же уважайте: о тім, що він заказав їй сходити ся з вами, не згадуйте нїчого, удайте, що ви не знаєте о тім нїчого; попросіть лиш єго, щоби він вам позволив у неї бувати і старати ся о єї руку. Коли так ви будете вести переговори з паном дому то я піду до Марійки і ми вже борзо порозуміємо ся, що дальше робити. Отже їдьмо!

Вальтер не відзиваючись на то анї словом, вийшов з комнати і казав запрягти конї.

(Дальше буде).

лиш пани але й пані носять футра волосом на зверх. Чи се теплійше — не знати; але на всякий спосіб се як і величеаві мов решета капелюхи у дам відзначає таких людий від других і мимоволі нагадує тих пошиблених стрійків, які мабуть ніколи не переведуть ся.

Перед кількома роками свояки якогось пана Сольнікого подали були до віденьского суду просьбу, щоби его признано за несповна розуму, бо він дуже дивно убирає ся. Розправа показала, що він в своїй маєтности убирає ся як черепаха; носив, бачите, одінє зі шкіри, на котрій були витиснені такі плитки як у черепахи, що складають єї щит.

Давнійший електротехнік в Мадриди, якийсь Лінарес убирав своїх послугачів в той спосіб, що кождий з них представляв якусь цьвітку; на їх одіню були повишивані рожі, лелії, фіялки і т. п. а він сам носив одінє з повишиваними на нім гвоздиками.

До найдивнійших оріґіналів на Монмартр в Парижи належав якийсь пан Ґревіль, котрого загально уважано за міліонера. Він носив завсігди одінє з цьвітистого катуну, якого дами уживають на блюзи. Ґревіль не носив ані шапки ані капелюха, лиш ходив чи дощ чи погода з парасолею над головою.

На Угорщині збанкротував був один з угорских вельмож, якийсь Мазаній, а тоді показало ся, що він за чотири роки видав 500.000 корон на само одінє. В суді показувано одно его одінє, в котрім всї ґузики були виложені дияманами а до маншетів уживав спинок, в котрих були малесенькі годинники. Дома носив Мазаній склянні черевики, бо дуже пишав ся своїми ногами. Розуміє ся, що чорт взяв его разом з его ногами а жиди забрали гроші.

Мода перевертати футра горі волосом бодай чи не пішла з Росиї, де о гріш не трудно для того, хто уміє добре красти. Моду ту придумав якийсь Росиянин, Савоский, котрий в зимі заходив до свого приятеля н. пр. в бобровій шубі (футрі) а виходив від него в реновій. Боброве футро було підшите реновим і він, коли виходив, обертав его підшивкою на верх. Так само носив він подвійно ушиту камизельку та чванив ся тим, що в однім і тим самим одіню може бути на весілю і на похороні.

Богатий Неаполітанець сіньор Ґралія любував ся в зеркалах. Всї ґузики в его одіню мали маленькі зеркальця. Коли ішов на сонце, то від него блискало на всї боки і люди мусїли аж відвертати ся, бо то їх разило в очи. Инший італїяньский сіньор, Кардезе любував ся знов в одіню з деревистого волокна і старав ся придумати спосіб робленя сукна з дерева.

Перед кількома роками цїлий Будапешт говорив лиш про купця Ґанава, що торгував цукром. Він носив одінє, котре було зовсїм таке як тапети стїн его комнати. Які малюнки представляли стїни у него, такі були й на его одіню.

Але мабуть всїх пошиблених стрійків перевисшив варшавский банкір Грац. Він носив верхник, котрого підшивка була позшивана з куснів войскового плаща цісаря Наполеона I., камизельки Міцкевича, хустки, котру льорд Пальмерстон носив на шиї, з коца, котрим накривав ся Мольтке підчас війни в 1870/71 р і ще з инших кусників одіня померших славних людий.

— *Лавка самоубийників.* В центральнім парку в Ню Йорку стоїть одна лавка, славна з того, що на ній множество людий відобрало собі житє а тому і публика і поліция не називають єї инакше як лиш лавкою убийників. Розмірно в котрім часї, бо до двох літ відобрало собі житє на ній звиш сорок людий.

Першого самоубийства доконано в 1902 р. Самоубийником був якийсь молодий мужчина, котрий в якійсь картярскій норі програв всї свої гроші а відтак сївши на тій лавці, стрілив собі кулею в лоб. В три неділї опісля, коли сторожі в ночи з ліхтарнями обходили стежки, побачили на тій лавці якогось старого чоловіка, котрий лежав вже без памяти на ній. Єго занесли до шпиталю і там показало ся, що він отроїв ся. Ґазети згадали о тій лавці а цїкава публика збігала ся гурмою єї оглядати.

Літом того самого року згинуло на тій лавці не менше лиш шість осіб від самоубийства. Тоді постановлено забрати ту лавку звідтам, але поліция зовсїм справедливо сказала, що самоубийники знайдуть собі тоді инше місце і лавку полишено там, де стояла. З початком 1903 р. знайшов поліцияант на тій лавці якусь хорошу, ледви шїснайцтлітну дївчину. Розслїди показали, що тота дївчина любила читати вісти про всїлякі самоубийства а навіть сказала до одної із своїх товаришок, що она також відбере собі житє на лавці самоубийників. Батько тої дївчини домагав ся тоді, щоби ту лавку усунено, але єї таки не забрали.

В кілька днів опісля доконано на тій самій лавці подвійного самоубийства. Якісь молоді супруги, не маючи ніяких средств до житя, постановили зробити собі конець та й виконали свій плян на тій лавці. Они проходжали ся по парку і чекали, аж сторож відійде. Тоді сїли собі на згаданій лавці, зажили стрихніни, обняли ся за шию і так згинули. Коли в пів години опісля сторож надійшов, застав їх вже неживих.

— **Розсїяність учених.** Що професори математики і астрономии бувають часто дуже розсїяні, се досить звістна річ. Славний француский учений, професор математики і фізики Ампер (Ampère, родив ся 1775 р. в Ліоні) був був так розсїяний, що одного разу підчас своїх викладів брудною шматою, котрою стирав таблицю, обтер собі ніс і сховав єї до кишені а коли опісля треба було стерти таблицю, взопив лежачу на столї свою шовкову хустку, котру носив на шиї, стер нею таблицю і повісив на місци, де висїла шмата, котру він сховав до кишені. Славний математик Поанкаре (Poincaré) був так розсїяний, що коли їхав до Австриї, матір его пришила ему дзвіночки до поляреса, щоби він, коли возьме его до рук пригадав собі, що там гроші і не заміняв за щось иншого. То помогло; але коли Поанкаре виїздив з Відня, то запакував до свого куфра готелеве простирало замість своєї нічної сорочки. — Про славного анґлїйского математика і астронома Нютона розповідають, що коли осьвідчав ся молодій дївчині, з котрою опісля оженив ся, курив люльку. Взявши свою наречену за руку устиснув єї і притиснув до себе. Дївчина не противилась тому. Нараз вжекло єї щось дуже в палець. То Нютон забув ся і хотївши поправити тютюн в люльці, котра зле курила ся, зачав довбати в ній пальцем нареченої, замість своїм.

Телеґрами.

Відень 10 лютого. З авторитативної сторони войскової заявляють, що оголошені нині в одній угорскій часописи подрібности о плянї реорґанізациї войска суть комбінациєю позбавленою всякої автентичности.

Будапешт 10 лютого. Пос. Уґрон зголосив в палатї послів інтерпеляцию в справі бесїди австрийского управителя міністерства скарбу бар. Йоркаш-Коха що до угорского банку селяньского в Боснї.

Петербург 10 лютого. „Петерб. Аґентия" довідує ся з автентичного жерела, що представитель Росиї в Софії одержав поручене заявити болгарскому правительству, що Туреччина в своїм предложеню відступила від жаданя управильненя границї і взагалї не домагає ся розширеня своєї території; з тої причини зброєня в Болгариї не суть вже потрібні і правительство болгарске зарядило демобілїзацию 8 дивизиї.

Петербург 10 лютого. Петербургска поліция викрила ватагу мантіїв, котрі на основі фальшивих депеш шифрованих відбирали з банків великі суми. Проводирем тої ватаги був димісіонований урядник Ґутаренко; его арештовано в хвили, коли на основі фальшивої депеші з Іркутска хотів відобрати 15.000 рублїв. Арештовано ще 9 членів ватаги. Вибрані з банків гроші виносять звиш 30.000 рублїв.

Петербург 10 лютого. „Бірж. Ведом." доносять, що ґубернатором холмскої ґубернії має стати теперішний сїдлецкий ґубернатор Волжін.

Петербург 10 лютого. „Рѣчь" доносить, що міністром комунїкаций іменований Рухлов, член ради державної і предсїдатель всеросийского союза народного.

Тебріс 10 лютого. Революционісти потерпіли велику поражку. Майже ціле місто єсть в руках правительственного войска.

Тегеран 10 лютого. З Решту (над Каспійским морем) доносять, що революционісти обрабували вчера і підпалили будинок ґубернатора, а ґубернатора убили.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 9 лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	11·30	до	11·60
Жито	9·60	до	9·90
Овес	7·60	до	7·90
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	9·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	12·—
Вика	7·50	до	8.—
Бобик	7·30	до	7·60
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	30·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефонъ ч. 527).